

ת"פ 10936/05 - מדינת ישראל נגד קורוקולסורי סודרמא סנדיה
רני

בית משפט השלום באשקלון

19 יוני 2014

ת"פ 10936/05 מדינת ישראל ני'
סודרמא סנדיה רני

ח'ים נחמיאס, שופט בכיר

מדינת ישראל
 נגד
קורוקולסורי סודרמא סנדיה רני

הנאשיה
נגד
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד ויצגן אדווה

ב"כ הנאשמת - עו"ד דובב שחק

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

בעהלט מן הראי לאפשר לבנה של המתלוונת להשמיע את עמדתו בטרם הטיעון לעונש.

יחד עם זאת, צודקת הסניגור המלמד שאסור בשלב זה יורחב היקף כתוב האישום.

כתב האישום הוא הבסיס לדין, הנאשנת הודהה בו ואנו בשלב הטיעון לעונש.

ניתנה והודעה היום כ"א סיון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

הגעה העת לגזר דין של הנואשת, ילידת מלחצית שנת 1962, בעלת דרכון סרילנקי, אשר הועסקה כמתפלת בגברת עישה גבאי, ז"ל, (להלן: "המתלוננת"), קשישה ילידת שנת 1931, עת נמצאה במצב סיודי והיתה חסרת ישע.

במסגרת עבודתה זו הנואשת התגוררה עם המתלוננת, בביתה, וטיפלה בה במשך כל שעות היוםה.

נטען כנגד הנואשת, כמפורט בסעיף 3 לכתב האישום ואצטט אותו במדויק כתבו וכלשונו.

"בתאריך 1.1.14, בשעה 06:05, או בסמוך לכך, בבית, לאחר שהמתלוננת נפלה על רצפת חדרה ולא הצליחה לחוץ ממוקמה בכוחות עצמה, הנואשת גררה אותה על הרצפה, לכיוון מיטהה כשהיא ישבת ותקפה את המתלוננת שלא כדין, בכך שהדף מספר פעמים את פлаг גופה העליון לעבר ספה הנמצאת בחדר".

על כך הואשמה הנואשת בעבירה של תקיפה חסר ישע על ידי אחראי, בניגוד לסעיף 382 (ב) (2) לחוק העונשין.

כתב האישום הוגש לבית המשפט במאי 2014, מיד נקבע לדין, ליום ה- 16.6.14.

בפתח הדיון, הודיעו ב"כ המלומדים של הצדדים, על שהגיעו להסדר טיעון בתיק. הסדר הטיעון הוגש וסומן ת/1 (א - ב') ומדובר הוא עד-ul עצמו.

על פי ההסדר, הנואשת הייתה אמרה להודיעות בכתב אישום ולהיות מורשעת בעבירה המוחסת לה ולענין העונש, הוסכם בין הצדדים, כי על הנואשת יוטלו העונשים הבאים:
מاسر על תנאי ופיצוי למATALוננת.

כמו כן, הוסכם בין הצדדים כי חלק מתנאי הסדר טיעון זה הינו, כי לאחר שיגזר דין של הנואשת על ידי בית המשפט, היא תגורש מישראל, ולא ינתן לה אישור לשוב לישראל בעתיד.

במהלך, צוין, בין היתר, כי בתיאור האירועים שבಗינם מושעת הנאשمة לא יחרגו הצדדים מהעובדות שבסכתב האישום, לא יסתרו אותן ולא יוסיפו עליהן.

על ההסדר חתומים הממונה בפרק ליטות מחוז דרום, הפרקליט המתפל, ב"כ הנאשمة והנאשمة.
וכן בדיון הקודם, הודהה הנאשمة בכל עובדות כתוב האישום וגם הורשעה בדיון.

צוין שאין לנאשמת הרשות קודמות ומאהר ואמורה להיות מגורשת בתום המשפט. ביקשו ב"כ הצדדים לדוחה קצירה לתיאום הדברים עם משטרת ישראל.

נעתרתי לבקשת הדוחה והדיון נדחה להיום.

בפתח הדיון היום ולביקשת בנה של המתלוננת, שמענו דברים שביקש לומר.

הצטערתי עד מאד לשמעו כי בינו לבין נפטרת המתלוננת, ביום 4.5.14 ואיננה עוד עמנוא.

שמעתי כי מדובר באשת חיל, כך דבר בנה עליה, שעבדה כל חייה וגידלה ילדים למופת, כנראה עליה כיוונו את מזמור "אשת חיל".

אני משוכנע כי אשת חסד שכזו נמצאת בgan עדן, עם צדיקי עולם.

שמעתי את הבן ולמעשה הוא משתמש כפה למתלוננת, שאיננה יכולה לשמוע קולו. גם כשהיתה בחיים שמענו שגילה ומצבה הרפואי לא אפשרו לה לתקן, כאחד האדם הבריא, ולצורך כך נזקקה לשירותי הנאשمة.

בוחלת אני יכול להבין את הדברים שייצאו מליבו של הבן.

יחד עם זאת הוא איננו משפטן ואני חייב להסביר לו, שבמשפט לרבות במשפט הפלילי, ישנים כללים ואין לו בית המשפט, אלא מה שמנוח על שולחנו, קרי, כתוב האישום. משהודתה הנאשمة בו, ולא לחינם, ציטטתי لكن גם את סעיף 4 להסדר, הצדדים קיבלו על עצמן שלא לחרוג מכתב האישום ולא לסתות ולא להוסיף דבר.

בית המשפט חייב להיות דבק בכתב האישום. כאשר הוגש לבית המשפט ושבו הודהה הנאשمة, לא יותר ולא פחות.

אין ספק שטוב עשה הבן שהתקין מצלמות, עקב אחר הדברים, שכן טובת אמו הייתה לנגד עיניו.

אני יוצא מנקודת מוצא, כך גם צוין במפורש בהסדר הטיעון, כי המאשימה מילאה את חובתה לפי סעיף 17 לחוק זכויות לנפגעים עבירה.

כמובן שעדותם של הבן נשמעה במסגרת סעיף 5 להסדר.

איןני יודע מי אמר לבן מה שאמר, לגבי היחס למי שהגיעו לגיל גבירות, צר לי אם דברים אלו נאמרו על ידי מי שאמרם, מיד אומר כמה דברים על אנשים מבוגרים ובוגרים מעתנו.

ברור לחלוטין שאסור לנו לאבד את האנושיות, לא רגע, לא שעה. לכל אדם באשר הוא אדם, שנברא בצלם האלוקים, קל וחומר כאשר אנו מדברים על חסרי ישע.

וזדי שתפקידו של בימ"ש לעשות משפט צדק, ולהטיל בין היתר עונשים ראויים והולמים.
לא קלים מדי, אך גם לא חמורים ואכזריים, אך שחוקים ומדודים, נכונים וצדוקים.

הבן בקש שהנאשם תשב במאסר זמן מספיק כדי להבין את המשמעות אשר עשתה, לדבריו קיבלה פרס כאשר שוחררה בערבות עד לתקופת משפטה.

איןני חיללה מתיימר לשב כערצת ערעור על מי שהחליט לשחרר את הנאשם מהמעצר.

באשר לפি�צוי הכספי, אכן המתלוונת הלכה לעולם שכלו טוב, לשם, איש לא לוקח לא כסף ולא זהב, אלא אף את שמו הטוב, את אישיותו הייחודית וכן וודאי יאמר על המתלוונת.

יחד עם זאת, שמחתי לשמוע שהבנינים גם מבקשים להנציח את זכרונה של האם והם פועלים בעניין זה. אכן מצוות כבוד אב ואם חלה לאחר פטירתם ומותם.

ב"כ המלמדת של המאשימה עמדה מאחוריו הסדר הטיעון וביקשה שהפיזי יהיה בסכום של אלפי שקלים, כדי שיישמש להנצחתה ולזכרה של המנוחה.

הסניגור המלמד מנגד, בצדק, יציג נאמנה את הנאשםת, לא הקל ראש במה שעשתה, אמר כל מה שניתן לומר, כדרכם של סניגורים ראויים, שעבודתם לא פשוטה, אך בלבדיה לא יעשה משפט צדק לנאים.

הנאשםת אמונה טעה ונכשלה קשות וחמורות במקרה דנן, אך גם היא בל נשכח, בן אדם.

היא אם לילדים וכפי שהבנתי השAIRה אותם בארץ מגוריה ועbara לארץ אחרת, לשBOR לחם, להbia פרנסה. עבדה ארבע שנים, בישראל, כשרה וחציו טיפלה במתלוננת. אז מהARIOע ולאחר שנעקרה כמה ימים וושחררה, ממתינה היא למשפטה וכנראה שהיא תגורש ותוחזר לארץ מגוריה.

עמד הסניגור בצדκ על העבודה הלא קלה של העובדים הזרים, בIK שלהתחשב בה, אמר מה שאמר.

לענין הפיצוי, אמר שהנאשמה הפקידה 500 ₪ בתיק השחרור מן המעדן, (בתיק מ"י 14-01-5026),

7.1.14. בתאריך

טען כי הנאשמה למעשה גם לא קיבלה את שכרה الآخرון.

בענין זה אישר בנה של המתלוננת, כי את התשלום בסכום של 1,700 ₪ לא שילמו לה.

כאשר שאלתי את הנאשמת האם היא רוצה לומר דברים, שאלה האם היא חייבת לחזור לסרילנקה.

התפרצה ברכי ונתקה לבנה של המתלוננת וביקשה סליחה. לא התרשםתי כי היה מדובר בהציגה מבחינתה. קשה לי היה לשמוע ולחזות בתגובהו של בנה של המתלוננת, שאמר מה שאמר.

כאמור, מדובר למעשה בתיק בו ישנו הסדר טיעון בין ב"כ המלומדים של הצדדים, לאחר שהנאשמה הודתה בעבודות כתוב האישום, עותרים במשותף שיטלו עליה עוני מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

הנאשמת אמורה להיות מגורשת מישראל סמוך ומיד לאחר מתן גזר הדין.

באשר לרכיב הפיצויים - עטרה ב"כ המלומדת של המאשימה, לסכום של כמה אלפי שקלים, הסניגור בIK להסתפק בהפקידה בסך 500 ש"ח, לאחר שאמר שאין להtauלם מהעובדה כי יתרת שכרה בסך 1,700 ₪ לא שולמה לנאשמת עד היום, משפטה המנוחה.

כמובן, שבית המשפט, איןנו מחויב להסדר הטיעון. יחד עם זאת, לא ימחר בית המשפט לחרוג מהסדר הטיעון.

נקודת המוצא וההנחה שב"כ המלומדים של הצדדים עשו מלאכתם נאמנה, כל אחד יציג את שלותו בנאמנות ובמסירות. בסופו של יום, וודאי צריך להביט ולהסתכל על כל מקרה ומקרה, על נסיבותו, על הנאשם שבו אנו מדברים.

תיקון 113 לחוק העונשין, מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות לעקרון ההלימה, שהעונש הראו לעברי נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו.

על בית המשפט, להתחשב בערך החברתי שנפגע, מבוצע עבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהga. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה שאנו מדברים עליו, נפגע בטחונה האישית של המטלוננט, שלות נפשה וכבודה, לא לשוויא אמר מי שאמר הצווי "והדרת פני זק", איננו רק מצווה דתית, זה חוק הטבע.

למרבית ה策ער, בדיקה בפסקה העלתה כי ישנים מקרים לא מעטים, בהם קשיים, בערוב ימיהם, שנדרשים או נאלצים לבנות ולהימצא במחיצת של מטפלים שאמורים להקל על חייהם, יש שהאחרונים מתעללים בהם ורומסמים את כבודם בריגל גסה.

ישנים מקרים קשיים וחמורים עד מאד, זאת מוביל לגורע מהמקרה דין שהנאשנת נכשלה בו קשות. ניתן למצוא בפסקה מקרים חמורים שבעתים, לא של מקרה אחד, אלא סדרת מקרים של התעלליות קשות ביותר, שאף הסבו נזקים גופניים.

ברור שיש, המשמעות ניכרת בהעברת המסר לעובדים הזרים, שחוותם לנוכח בכבוד בקשישים שהם מטפלים בה ושלמתה זו הם נשכרו.

הפגיעה בערך המוגן ממשית וקשה, שכן המטלוננט הייתה תליה באופן מלא בנאשנת ולמעשה בשל מצבה לא יכולה להתגונן.

בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירה אלימות בכלל, וכך חסרי ישע במילוי, ומכאן הצורך להקיע אוטם על דרך ענישה מיוחדת בעבירות מסווג זה.

ישנים מקרים שהוטלו מאסרים מותניים, מאסרים בפועל בראצוי בעבודות שירות ואף עונשי מאסר לראצוי סORG ובירוח. כמובן שיש לבדוק את הנسبות של כל מקרה וקרה.

במקרה שבפנינו לא נטען שקדם לעבירה תכנון מוקדם, לא נטען כי למטלוננט נגרם נזק גופני, גם שהדעת נתנת שנגרם לה נזק נפשי ואף כאב .

אני סבור כי הנאשנת הפנימה המעשה הקשה אשר עשתה, נטלה אחריות על מעשה, הביעה חרטה ואף התנצלה.

אין להתעלם גם מתקופת המעצר בו הייתה נתונה בתיק זה ומהתקופה מאז המקרה ועד היום, כשהיא ממתינה ללא עובודה לגזר דיןה ומיד לאחר מכן תגורש לארץ מגורייה.

ב"כ המלומדים של הצדדים לא הניחו על שולחני פסיקה.

לקראת הדיון היום בסיווע של עוזרי המשפטי הנאמן, עברתי על פסיקה וכבר צינתי כי ניתן למצוא מגוון של פסקי דין, אך רובם של המקרים קשים, קשים הרבה יותר שבעתיים, ואף יותר מהמקרה שבפניו.

כך למשל: בתיק פלילי 08-1560, (לא לחינם נדון בבית משפט **מחוזי** בתל אביב), היה מדובר ב- 3 הزادנות של תקיפות אכזריות של קשישה חסרת הישע.

הוא הדיון בתיק פלילי 09-03-10130 - שנדון בבית המשפט **מחוזי** בחיפה, שם מדובר באחות במרכזה לבריאות נפש. גם שם מעשה היו קשים ואיומים.

וכן בתיק פלילי 10/80822 - שנדון בבית המשפט **מחוזי** בירושלים. שוב מקרים חמורים שבעתיים מאשר כאן, שלא לחינם מלכתחילה הוגשו לבתי המשפט המוחזים.

ניתן גם למצוא פסקי דין של בתי משפט נשלום, אך גם שם היה מדובר בנטיות הרבה יותר חמורות במרקחה שבפניו.

כך למשל בתיק פלילי, 09-08-14766.

וכן בתיק פלילי שנדון 09/816 - בית המשפט השלום הראשון לציון ולאחר ניהול הוכחות, היה מדובר שם באירועים חמורים של סטירה בחזקה, בעיטות ברגליים.

וכן בתיק פלילי 08/6531 - שנדון בית המשפט השלום בתל אביב. היה מדובר באחות בבית אבות, שתקפה חוסה חסרת יسع, אחזה בסנטרה והכנסה בכוח כדורים לפיה, כתוצאה ממעשיה הנאשםת, החוסה נחבלה בסנטרה ובלחי, עד כדי כך שנגרם לה שטף דם ושריטה. בסופה של יום, נגזרו על הנאשםת שם, 4 חודשים מאסר על תנאי, פיצוי סמלי בסך של 1,000 ₪ ו- 5,000 ₪.

לאחר ש核实תי את כל השיקולים, אני סבור שמתחם הענישה במרקחה דנן, הוא בין מאסר מותנה למאסר בפועל של מספר חודשים, שיכל וירצוץ בעבודות שירות.

איןני סבור שבמרקחה דנן ראוי לשלווח את הנאשםת לעונש מאסר בגין סורג וברית, שכן בית המשפט לא ימהר לשלווח נאשם ששוחרר מן המעצר לתקופה לא קצרה בגין סורג וברית.

כאמור, הסדר הטיעון נראה לי בהחלט סביר, הגיוני וראווי למוראות שאני עומד להוסיף עליו רכיב נוסף, הצופה פני עתיד

בלבד, של התחייבות.

באשר לפיצוי הכספי, אכן, שום פיצוי שבulous לא יכול לפצות על התנהגות בלתי אונשית כזו, כלפי המתלוונת. יחד עם זאת, תמיד נזכיר שככלנו בני אדם, עלולים לטעות, כמובן שבעובדת כה קשה ורגישה, אסור היה לנשאתה להיכשל ולעשות כאשר עשתה.

אכן העבודה אינה קלה, השכר אינו גבוה ואולם הדבר לא מצדיק סטייה מדרך אונשית ביחס שבין בני אדם.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים, אני גוזר על הנשאתה העונשים הבאים:

1. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא תעבור עבירה דומה לו זו בה הורשעה.
2. אני מחייב הנשאתה לחתום על התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪ שלא תעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשעה.
אי חתימה על ההתחייבות תגרור מאסר של 100 ימים שמנינה מהיום.
3. בהתחשב בעובדה כאמור, שמשפחת המתלוונת, לא שילמה את משכורתה الأخيرة לנשאתה בסך 1,700 ₪, יאמר כי גם המתלוונת לא תבעה משכורתה זו. יחד עם זאת אנחנו יכולים להתעלם שאפלו רבותינו קבעו שאין להלן שכרו של עובד וגם אם במלח עבדתו גרם נזק, לא ימהרו לקזז נזקים . לא ניתן להתעלם מהעובדת שסקום זה שלכאורה היה אמרור לשלם לנשאתה, לא שולם.

בנסיבות העניין אני מחייב את הנשאתה בסכום **פיצויים סמלי** בסך של 500 ₪, אשר הופקד לטענת הסניגור בתיק המעיצרים, מס' מ"י 14-01-8692 והוא יועבר לבנה של המתלוונת שנמצא היום למס' חשבון הבנק שימסור בגמר הדיון.

לא ניתן להתעלם מהעובדת שתחת פיצוי לא ניתן להוסיף סנקציה של מאסר. לאחר וחלוקת מההסדר הנשאתת אמרה להיות מגורשת מדינת ישראל מיד לאחר גמר הדיון, הפיצויים שהיא נקבעו, היה גדול הרבה יותר, ספק אם ניתן היה לגבות אותו.

כאמור שום סכום כספי אין בו כדי לפצות את אשר עללה הנשאתה למתלוונת.

בסוף יום הנשאתת תצטרך לבקש סליחה מהמתלוונת, כדרכו של עולם, ככלנו נגע לעולם הבא.

כל אחד יתן שם את דינו בפניו בורא עולם, על מעשיו בעולם זהה. אני חייב לומר שלפחות תעמודנה לזכות הנשאתת, אותן שעות, הימים והחודשים שטיפלה במתלוונת במסירות.

זכות ערעור תוך 45 ימים לביהם"ש המחווי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום כ"א סיון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

חيم נחמייס, שופט בכיר

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

לא הוריתי על מאסרה של הנואשת ولو לשעה אחת, ממלא היא לא עצורה או אסורה בתק זה.

איןני ישב כשופט בבית דין בעניינים של עובדים זרים. סימתי כאן את מלאכתו.

חזקת כל רשות המדינה המוסמכות, שכל אחת תפעל על פי סמכותה ולא תחרוג ממנה, כהוא זה. אני סבור שביקשת הסניגור, שישמרו כל זכויותיה המשפטיות של הנואשת, גם בהמשך הטיפול בה, מרגע זה ואילך, היא לגיטימית, נכונה וחשובה.

אני סבור כי גם ראוי לעדכן אותו במידה ויהיה עיכוב בגיןשה מן הארץ בשעות הקרובות.

פסק לשלם למתרגם שכירה משעה 12:00 ועד 13:30.

**ניתנה והודעה היום כ"א סיון
תשע"ד, 19/06/2014 במעמד
הנוכחים.**

חימ נחמייס, שופט בכיר